Xuyên qua màn sương lấp lánh, trượt qua dải cầu vồng rực rỡ, có một vùng đất mang tên Phượng Hoàng mầu nhiệm.

Ấy là xứ sở trùng điệp núi non vút cao, nơi bầy phượng hoàng lửa bay về trú ngụ. Dưới chân dãy núi là thung lũng xanh tươi và có một vương quốc nhỏ. Giữa lòng vương quốc nhỏ tọa lạc một tòa lâu đài cổ kính. Giữa tòa lâu đài cổ kính có một căn phòng dệt nên bởi lụa tơ trắng muốt như mây.

Chủ nhân của căn phòng mơ mộng ấy chính là nàng công chúa nhỏ mộng mơ nhất trần gian.

Sống giữa lâu đài nhung lụa nhưng công chúa nhỏ chẳng màng đến kim cương hay ngọc bích.

Cô bé chỉ thích tha thẩn hái về từng ôm hoa dại, chỉ xuýt xoa khi cầu vồng bảy sắc chạm vào khung cửa, chỉ mê say khi ngồi hàng giờ trên đỉnh tháp ngắm từng áng mây trời.

Dù được định sẵn là người kế vị, nhưng công chúa nhỏ chỉ theo đuổi mơ ước lạ lùng: Được bay lên như một chú chim.

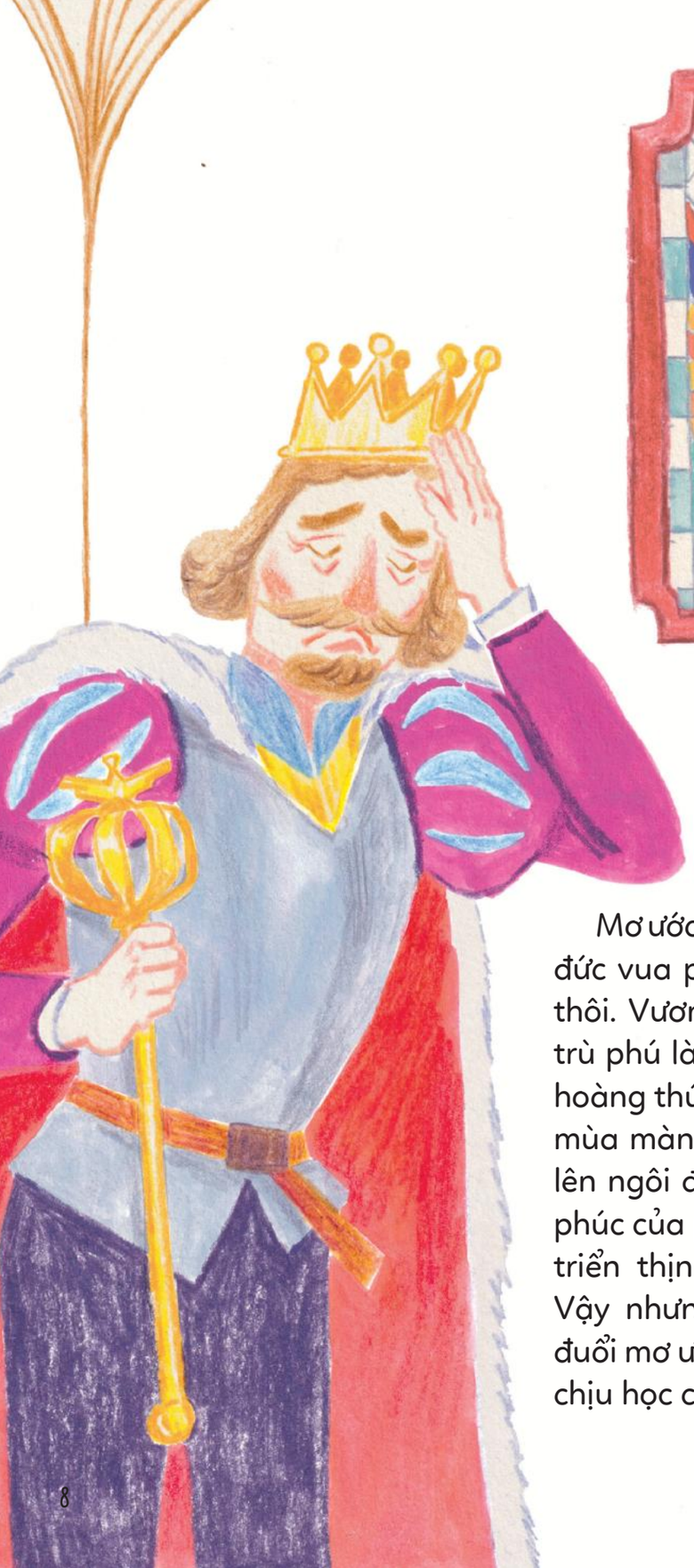

Mơ ước của công chúa nhỏ làm đức vua phiền muộn mãi không thôi. Vương quốc muôn đời nay trù phú là nhờ tiếng hót phượng hoàng thúc giục vạn vật sinh sôi, mùa màng tươi tốt. Mỗi đời vua lên ngôi đều nhận được lời chúc phúc của phượng hoàng để phát triển thịnh vượng và bình yên. Vậy nhưng công chúa chỉ theo đuổi mơ ước viển vông mà chẳng chịu học cách trị vì đích thực.

"Cô ấy lại ngã rồi!" Đám chim nhỏ cười khúc khích.

Công chúa nhỏ nhăn nhó xoa xoa đầu gối rướm máu, tập tễnh đứng lên.

Ngày nào cô bé cũng dành cả buổi chiều mê mải tập bay trên đồng cỏ mật. Nào là lấy đà, nào là chạy băng băng, nào là nhảy cao...

Ngày tháng cứ trôi qua, lũ chim non đã lượn hàng ngàn lần quanh dãy núi. Còn công chúa nhỏ ư? Dĩ nhiên cô bé vẫn chẳng cất mình lên nổi dù chỉ chút xíu thôi.